

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1129

03.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Den hvide races ubesungne helte

Del 2

Fritz Julius Kuhn

Den 6. oktober 1958 hævdede George Lincoln Rockwell hagekorsbanneret for første gang siden afslutningen af Anden Verdenskrig. I sin selvbiografi, *This Time the World*, gør den tidligere kommandør i den amerikanske flåde det klart, at han betragtede den dag som den officielle begyndelse på den amerikanske nationalsocialisme i tiden efter Hitler. Selvom kommandør Rockwell helt sikkert var den mest berømte leder, som bevægelsen frembragte i USA, var han ikke den første. Der var andre, tyve, endda tredive år og mere før hans tid. Deres navne, gerninger og skæbne blev næsten helt udvisket af den krigskatastrofe, der kom imellem deres kamp og hans. Men den bedst huskede af disse nationalsocialister fra før krigen tilhørte et fænomen, som en fjendtlig presse opræcist beskrev som "det tysk-amerikanske forbund".

Selv i dag krymper nogle nationalsocialister, både amerikanske og andre, sig af

Fritz Julius Kuhn

forlegenhed ved blot at nævne dens navn. De betragter Bund som en meget slem fejltagelse, noget der helst skal glemmes, primært fordi det spillede sine fjender helt i hænderne ved at fremme forestillingen om, at nationalsocialismen kun var et tysk komplot for at overtage USA. Men sandheden, som den blev afsløret af den jødiske forfatter til *The Nazi Movement in the United States*, var noget helt andet. Sandar Diamond er naturligvis fjendtligt indstillet over for sit emne, men han giver ikke desto mindre et troværdigt billede af Bund, som stort set (og overraskende nok) er ufarvet af standardinvektiver. Hans bog er den eneste rigtige historie om den kontroversielle organisation, der findes. Alligevel er det i det mindste en fyldestgørende beretning om en vigtig del af vores bevægelses arv.

Mere end et par kammerater ville protestere mod, at Bund slet ikke er en del af vores arv; at dens tilhængere ikke var andet end nærsynede teutoniske nationalister, der betragtede "arisk" som blot et synonym for "tysk". Med andre ord var de ligeglade med den verdensomspændende enhed mellem hvide og racer, som Rockwell så i nationalsocialismen, og stræbte kun efter at organisere tyske samfund i USA. Ifølge Diamonds troværdige research er en sådan fortolkning marginalt korrekt. Interessant nok blev han bedt om at udgive sin bog, mere end fire årtier efter de begivenheder, han skriver om, af White Power-opblomstringen i midten af 1970'erne, centreret i Midtvesten generelt og Chicago specifikt, men på ingen måde udelukkende. Uden egentlig at nævne denne samtidige kamp ville Diamond gennem slutninger vise, at der var paralleller at drage til Bund. Måske havde han ret. Uanset om vi kan opfatte det som en ren nationalsocialistisk organisation eller ej, er Bund uadskillelig fra vores historiske, om ikke helt ideologiske linje, hvad enten vi kan lide det eller ej, fordi det ikke er helt glemt af en stor del af de amerikanere, der levede i slutningen af 1930'erne og begyndelsen af 40'erne. Desuden er sandheden ikke så forfærdelig, som nogle kammerater måske forventer.

Teutonere og venner

American-German Peoples' Federation, som det egentlig hed, var ikke den første manifestation af nationalsocialisme i USA. Allerede i marts 1923 (hele otte måneder før München-kuppet) vajede hagekorsflaget for første gang i Amerika fra et beboelseshus i Chicagos nordside. Det var blevet hejst af nogle få mænd, for det meste immigranter fra efterkrigstidens Tyskland, som havde slået sig sammen i *Teutonia Club*. De talte måske ikke mere end et dusin medlemmer, hvis formål var at dele deres fælles kærlighed til nationalsocialismen, intet andet. Som navnet antydede, var det kun en klub uden politiske mål, bortset fra at indsamle små

pengesummer som donationer til Tyskland og Hitlers kamp.

Efter den 9. november og fiaskoen i München ankom nogle flygtninge fra det mislykkede kup til Amerika og sluttede sig til den lille samling af Chicagokammerater, som ændrede gruppens navn til *Teutonia Association*. Da Hitler blev valgt til rigskansler den 30. januar 1933, talte *Teutonia Association* 500 broderlige medlemmer, de fleste i Chicago, Detroit og New York. Det var på dette tidspunkt, at Teutonia-kammeraterne opnåede deres største succes, da de overtalte ejeren af en af Chicagos mest kendte restauranter, Red Star Inn, på Clark Street nær North Avenue, til at hejse et stort hagekorsbanner fra taget for at fejre Førerens triumf! Men hejsningen af flaget signalerede også, at et meget alvorligt problem var på vej.

På grund af den nationalsocialistiske valgsejr blev teutonerne pludselig oversvømmet af tusindvis af anmodninger om medlemskab. Uden en formel organisation til at imødekomme den overvældende tilstrømning af interesse måtte foreningen opløses, og i stedet blev der skabt en ny struktur, der var gearret til at håndtere et massemedlemskab: *Venner af det nye Tyskland*. På trods af sin voksende størrelse forblev F.O.N.G., som den almindeligvis blev kaldt, en broderlig institution af tysk-amerikanere, der sang Adolf Hitlers lovsang på skovture og ølstuer. Dets uskyldige karakter skulle dog ikke vare længe.

I begyndelsen af april lancerede American Jewish Congress og B'nai B'rith en landsdækkende boykot af alle tyske butikker i USA, også selv om ejerne havde været amerikanere i generationer. Jøderne krævede: "Køb ikke tyske varer!" Pludselig fik delikatesseforretninger, musikforretninger eller legetøjsbutikker, som havde været fast inventar i det amerikanske storbymiljø i umindelige tider, smadret deres vinduer, deres kunder blev udskældt som "fascister!" og deres ejere truet med vold, som nogle gange blev til virkelighed for den uheldige butiksejer.

Den sommer iscenesatte jøderne og deres ikke-jødiske lakajer en massiv mediebegivenhed, da de lejede og fyldte New Yorks huleagtige Madison Square Garden. Det var scenen for en simuleret retssag, hvor Adolf Hitler og hans tilhængere blev anklaget for "forbrydelser mod menneskeheden". Med rigelig dækning i pressen, på alle de store radionetværk og i Hollywoods nyhedsudsendelser, talte jøderne om masse mord og udryddelsesleje; de rullede på gulvet i ukontrollerede paroxysmer af spyttende had og rev i deres klæder i bedste gammeltestamentlige stil - alt sammen år før den påståede "Endlösung" angiveligt gik i gang. Det var selvfølgelig en opvarmning til den højeste jødiske hævnaktion, efterkrigstidens

Nürnbergprocesser. Med deres talmudiske besættelse af "loven" var ingen overraskede over de skyldige domme, der blev afsagt over Hitler in absentia (den samme sætning, der blev genbrugt i Nürnberg og stadig er aktuel i dag, når en eller anden 80-årig, der er anklaget for en nationalsocialistisk fortid, bliver hængt ud af jøderne), eller over den forudsigelige dødsdom, som den hebraiske forsamling hilste med frenetisk glæde, som var det en scene fra Purim. At denne hysteriske proces fandt sted, efter at Hitler kun havde været ved magten i nogle få måneder og mere end ti år før det falske "Holocaust" skulle være begyndt, kom heller ikke som nogen overraskelse for nogen, der kender til jøderne. Faktisk var den hævngherrige skueproces deres officielle krigserklæring mod det nationalsocialistiske Tyskland. De lovede offentligt at trække i alle økonomiske tråde for at få det trodsige land økonomisk ned med nakken.

Jøder erklærer krig

Hovedarrangøren af hadprocessen og en talsmand for den anti-tyske boykot opsummerede præcis, hvad jøderne gjorde. I en udsendelse på New Yorks største radiostation (WABC) og offentliggjort den følgende dag (7. august 1933) i *New York Times*, råbte Samuel Untermyer, præsident for *World Jewish Economic Federation*: "Og sådan vil historien gentage sig, men det giver ingen grund til, at vi skal tillade, at en engang stor nation vender tilbage til den mørke middelalder, eller undlade at redde disse 600.000 sjæle (jøder) fra helvedes pinsler, da vi kan handle med hjælp fra vores kristne venner, hvis vi har viljen til at handle. Hver eneste af jer, både jøder og ikke-jøder, som ikke allerede har meldt sig til *denne hellige krig* (forfatterens kursivering), bør gøre det nu og her. Det er ikke nok, at I ikke køber varer, der er fremstillet i Tyskland. Du skal nægte at handle med nogen købmand eller butiksejer, der sælger tyskproducerede varer, eller som støtter tyske skibe eller skibsfart. Det, vi foreslår, og det, vi allerede er nået langt med, er at gennemføre en rent defensiv økonomisk boykot, som vil underminere Hitlerregimet og bringe det tyske folk til fornuft ved at ødelægge deres eksporthandel, som deres eksistens afhænger af. Afslutningsvis vil jeg igen takke for denne opmuntrende modtagelse og forsikre Dem om, at vi med Deres støtte og med støtten fra *vores millioner af ikke-jødiske venner* (forfatterens kursivering) vil slå det sidste søm i bigotteriets og fanatismens kiste!"

Den hadefulde tone i Untermyers ranting om død og ødelæggelse er tydelig, selv på tryk, uden fordelen ved mandens ophidsede, høje, nasale stemme. Da han agiterede for Tysklands undergang så tidligt i spillet, opfyldte han aktivt *Zions Vis-*

es Protokoller, som siger: "Vi må være i stand til at svare på enhver modstandshandling med krig mod naboerne (Untermeyers "ikke-jødiske venner") til det land, som vover at modsætte sig os" (Punkt 3, Protokol VII). Da økonomisk aggression til sidst blev forvandlet til militær aggression, som det altid må ske, blev Untermeyers erklæring fra 1933 på vegne af verdensjødedommen ikke glemt. Maurice L. Perlzweig, leder af den britiske sektion af Den Jødiske *Verdenskongres*, jublede: "Den *Jødiske Verdenskongres* har været i krig med Tyskland i syv år!" (*Toronto Evening Telegraph*, 26. februar 1940) Han blev bakket op af Geoffrey Mander i Londons *Jewish Standard*, 7. april 1941, da han sagde: "Jødernes sag i hele verden er den sag, som Storbritannien og dets allierede kæmper for." New Yorks *Jewish Mirror* citerede i oktober 1942 Ludwig Lewisohn, en af de mest indflydelsesrige mænd i verden, som en magtfigur i *Zionist Organization of America*: "Det jødiske folk er symbolet på denne krigs natur. Ingen andre. Intet andet. Det er alfa og omega, begyndelsen og slutningen på hele sagen! "

Amerikanske stormtropper bliver til

Da de amerikanske myndigheder helt naturligt ikke var villige til at beskytte tysk-amerikanske forretningsfolk mod jøderne, gik der et råb om hjælp til F.O.N.G. Organisatorerne reagerede ved at oprette en helt frivillig sikkerhedstjeneste, uniformerede mænd, der holdt vagt foran truede forretninger og uddelte løbesedler, der forklarede dilemmaet fra et tysk-amerikansk perspektiv. Aktivisterne, der var kendt som O.D. ("Ordnungs Dienst", eller "Ordenstjenesten"), spillede en vigtig rolle i at redde små amerikanske virksomheder fra ruin under depressionen, samtidig med at de beskyttede liv og lemmer mod jødisk gadeterrorisme.

På den anden side af Atlanten var lederne i Berlin ikke uvidende om udviklingen i USA. Jødernes handlinger der var forudsigelige, og deres kvælertag på de fleste midler til offentlig information blev ligeledes værdsat. Det gamle N.S.D.A.P.-A.O., et partikontor oprettet specielt til kommunikation mellem nationalsocialister hjemme og i udlandet, blev ledet af Ernst Bohle. Han var født i England og tilbragte sin ungdom i Sydafrika, før han tog en bachelorgrad i handel på Berlins universitet i 1923. Inspireret af de dramatiske begivenheder i november samme år sluttede han sig til Hitlers nystartede bevægelse og steg hurtigt i graderne til at blive statssekretær i udenrigsministeriet, ikke mindst på grund af hans omfattende personlige kendskab til verden uden for Europa, især de engelsktalende nationer. Bohle var klar over, at enhver udtalelse fra hans kontor om den jødiske boykots sande natur enten ville blive mørkelagt af Amerikas jødiske nyhedsmedier eller

fordrejet til at tjene antityske formål, og han sendte brochurer, bøger og film til F.O.N.G. Organisatorerne stillede disse materialer til rådighed som sandfærdig modpropaganda til den ondsindede PR-kampagne, som Untermeyer og hans koster-lignende folk førte.

Bohle ønskede at øge mængden af sine informationsforsendelser betydeligt. Men han var opsat på, at sådanne materialer skulle distribueres af indenlandske amerikanske grupper. Så længe hans litteratur og film udelukkende blev udsendt gennem det tyske samfund her, ville amerikanerne logisk nok antage, at de ikke var andet end "nazipropaganda", og uden videre afvise dem som en fremmed magts forudindtagede synspunkter. Han ønskede at vise det nye Tysklands velvilje og venskab over for Amerika. Der fandtes ganske vist en indfødt nationalsocialistisk organisation på det tidspunkt, *Silver Shirt Legion*. Men dens leder, William Dudley Pelley, der allerede var under nøje overvågning af FBI og kongressens undersøgelsesudvalg, valgte kun at distribuere begrænsede mængder af Berlins materiale, fordi han ikke havde til hensigt at underbygge sine fjenders anklage om, at sølvskjorterne var agenter for en anden regering.

Mens Bohle stræbte efter at gøre Det Tredje Riges holdning spiselig for det amerikanske folk, trak F.O.N.G.-lederne i den modsatte retning. Deres indsats var mere fokuseret på at organisere USA's tysktalende samfund, at gøre alle tyskere i Amerika til en del af fædrelandet, med kun sekundær hensyntagen til resten af befolkningen. Resultaterne var forudsigelige. Tyskere i Amerika bevarede, som alle immigranter, sentimentale og kulturelle bånd til deres hjemland, men de var først og fremmest blevet amerikanere i alt andet og afskyede ethvert forsøg på at politisere dem fra personer, som de nu betragtede som udlændinge. "I bund og grund var de tyske immigranter og deres efterkommere blevet amerikanere og ønskede at forblive amerikanere." De brød sig ikke om, at deres troskab til deres adoptivland blev kompromitteret af landsmænd i F.O.N.G.

De fleste ikke-tysk-amerikanere begyndte at se nationalsocialismen som intet andet end en anden version af kommunismen, et plot om at overtage magten; Stalin brugte arbejdere, Hitler brugte tysk-amerikanere; det var den eneste forskel, de forstod. Forfærdet og vred over det ugunstige skift i opinionen beordrede Bohle F.O.N.G.-direktørerne til at smide alle tyske statsborgere ud, skar drastisk ned på materialeleverancerne til USA og udsendte den berømte offentlige erklæring:

"Nationalsocialisme er ikke til eksport." Det *Nye Tysklands Venner* havde gjort stor skade på landets omdømme i Amerika ved at spille i hænderne på dets jødiske

fjende, og Bohle håbede, at de snart ville give op. Da deres indsats begyndte at aftage, og der udbrød stridigheder blandt lederne, var F.O.N.G.s dage talte. Men den amerikanske nationalsocialisme led.

Amerikanerne og Det Tredje Rige, en gensidig kærlighedsaffære

Heldigvis forbedredes USA's forhold til Tyskland dramatisk som følge heraf, selvfølgelig ikke på regeringsniveau, men den amerikanske turisme i Tyskland steg kraftigt i midten af 1930'erne. Som Diamond indrømmer, "oversvømmede besøgende Det Tredje Rige. Det var sommeren for de tyske olympiske lege. Pensioner og hoteller var fyldte, og udlændinge beundrede den nybyggede Autobahn og regeringsbygningerne i hovedstaden. Mange vendte hjem i den tro, at nationalsocialismens ånd ikke blot var skabt af propaganda." Han nævner "strømmen af amerikanske turister, der besøgte Tyskland. Amerikanerne var velkendte seværdigheder i Rhinlandet, ved De Olympiske Lege i Berlin i 1936 eller på besøg i de berømte middelalderbyer Noerdlingen eller Rothenburg an der Tauber. De Olympiske Lege sluttede den 16. august. Selvom mange udenlandske besøgende forlod Tyskland, blev et lige så stort antal og arrangerede at deltage i partidagene (Reichsparteitag der Ehre, eller "Rigspartiets æresdag"), som begyndte den 8. september." Og i modsætning til Sovjetunionens jerntæppe-politik over for sine egne borgere, "besøgte tyskerne også USA i stort antal." Hitler havde tydeligvis intet at bekymre sig om med hensyn til overløbere. Han havde faktisk tilfældigt nævnt i en middagssamtale omkring dette tidspunkt: "Enhver, der ønsker at forlade Tyskland, lad ham eller hende gå. Jeg vil ikke stå i vejen for dem. Hvis de er utilfredse med det, vi forsøger at gøre, skal de ikke blive her. Døren er altid åben."

Netop som jødeboykotten blev overvundet af hans revolutionerende økonomiske politik, og Riget var blevet en kulturel magnet for beundrere fra hele verden, fik det døende F.O.N.G. nyt liv, til Bohles store fortrydelse. *Vennerne, der var irriterede* over endeløse skænderier, overgav deres autoritet til en organisatorisk dynamo ved navn Fritz Kuhn. Han fik en god start, opløste F.O.N.G. og erstattede det med *Amerikadeutscher Volksbund*, eller den *amerikansk-tyske folkeunion*, herefter blot kendt som Bund. Den 29. marts 1936 blev den 39-årige Kuhn valgt til Bundesleiter (Bund-leder) for at skabe "en magtfuld kultisk organisation". Diamond fortsætter med at påpege, at "i løbet af Fritz Kuhns år ændrede det amerikanske Nazi Bund sig fra en fraktionsopdelt og ineffektiv gruppe til et instrument for en aktiv bevægelse. Forretningsmanden Kuhn formåede at forvandle Bund fra

en gældsramt gruppe, der var afhængig af nazityskernes støtte, til en selv bærende, pengestærk operation" med 55 enheder, der fungerede i 7 regioner over hele USA. Der var regionale hovedkvarterer i Los Angeles, Denver, Dallas, Chicago, Detroit, Atlanta og New York med snesevis af mindre underenheder i stort set alle stater. Møder med titusinder af jublende tilhængere var ikke ualmindelige på Bundmøder rundt om i landet. Hvilken slags mand kunne have skabt en sådan forvandling?

Den nye Bund-leder har ordet!

Fritz Julius Kuhn blev født den 15. maj 1896 i München. Da Første Verdenskrig begyndte, var han en ung frivillig maskingeværskytte i det bayerske infanteri på Vestfronten. På grund af sin intelligens og sit mod steg han i graderne til løjtnant og modtog adskillige udmærkelser for tapperhed, herunder Jernkorset af første klasse. Kejserens kapitulation frigjorde den militante kommunismes kræfter i gaderne i hans hjemby, hvor han sluttede sig til det spirende N.S.D.A.P. i 1921. Samme år blev han indskrevet på universitetet i München, hvor han studerede kemiteknik og spredte budskabet til sine medstuderende, blandt dem Elsa, hans forlovede. Som deltager i det mislykkede kup to år senere flygtede han og hans forlovede fra landet under trusler om anholdelse og tog til Mexico City. Der blev de gift og fik to børn, en søn og en datter. I de næste fire år var Fritz en succesfuld kemiker, men et bedre tilbud kom fra Ford Motor Company, så han flyttede sin familie til Detroit og blev naturaliseret statsborger. I 1933 sluttede han sig til *Friends of the New Germany* og steg hurtigt i graderne til posten som leder i Midtvesten, da F.O.N.G.s bestyrelse enstemmigt satte ham i spidsen for deres vaklende organisation.

Personligt hang Fritz Kuhns storbarmede krop på hans 1,80 m høje statur på en bjørneagtig måde, der skræmte hans fjender. Men hans nærmeste kammerater kendte ham bedst for hans blide væremåde og sentimentale hjerte. Manden, der kunne brøle fra talerstolen mod jøderne, græd også hver jul, når han hørte "Silent Night", fordi den mindede ham om hans ungdoms hjem. Han manglede ikke en ironisk sans for humor og sendte engang Martin Dies, det paranoide konservative kongresmedlem, der var dedikeret til at forbyde antisemitisme, gratis billetter til et Bund-møde. Frem for alt var Kuhn kendetegnet ved en voldsom følelse af loyalitet, ærlighed og korrekt opførsel i forhold til nationalsocialismen. Som han engang erklærede: "Tjeneste kompenseres ikke af tjenester eller privilegier. Det er kun gennem en ånd af glædelig selvopofrelse, at vi vil sejre." Her var den gamle

soldat, veteranen fra skyttegravene, der appellerede til sine lytteres højere instinkter. Som selv Diamond indrømmer: "Generelt værdsatte hans tilhængere hans arbejde højt."

Den nye Bund-leder var i stand til at puste nyt liv i bevægelsen ved at amerikanisere den. Den var ikke længere optaget af at politisere det for det meste modvillige tyske samfund på bekostning af det bredere hvide samfund. Kuhn "beklagede det tyske Amerikas skæbne; han kunne ikke forstå, hvorfor det var ved at kappe sine forfædres rødder til fordel for det jødiske Amerika." I stedet begyndte amerikanere af alle nationale baggrunde at flokkes om hagekorset. Et typisk Bund-møde i februar 1939 blev holdt af den ikke-tyske taler, Russell Dunn. Hans publikum bestod af 30% angelsaksere, skandinaver og slaviske, 25% irere og 20% italienere; knap en fjerdedel af tilhørerne var tyskere. Diamond skriver: "De, der deltog i de offentlige arrangementer, var hovedsageligt ikke-tyskere. Flere og flere observatører bemærkede, at møderne blev besøgt af irere fra den anti-britiske arbejderklasse, russiske immigranter, italienske eks-soldater, coughlinitter (tilhængere af den uhyre populære "radiopræst" Francis Coughlin) og indfødte amerikanere fra den lavere middelklasse og arbejderklassen."

Kuhn etablerede også samarbejdsrelationer med stort set alle højreorienterede og racistiske grupper i USA, især *Silver Shirt Legion*, USA's første ægte nationalsocialistiske organisation: "Ofte marcherede bundisterne side om side med Josef Santis *Liktor Association*, John Finzios *Circolo Mario Morgantini* (begge grupper var afdelinger af de italienske sortskjorter), de ukrainske brunskjorter og med resterne (sic) af Pelleys *Silver Shirts* og Deatherages *American Nationalist Confederation*. Den amerikanske nationalsocialisme var ved at komme til sin ret og foregreb endda de mange ikke-tyske S.S.-enheder, der i det næste årti skulle kæmpe mod Sovjetunionen. Udveksling af litteratur og endda ledere var hverdagskost: "I (Bund's) Camp Nordland i New Jersey havde repræsentanter for Ku Klux Klan og Salvatore Caridi, præsident for North Hudson-afdelingen af de italienske Ex-Combattenti, været hyppige talere." Et sådant civiliseret samarbejde stod i skarp kontrast til den smålige bitterhed, der har kendetegnet den stadig mere impotente højrefløj i USA i de sidste 50 år.

Nationalsocialisme med et menneskeligt ansigt

Men der var en anden grund til Bund's vækst: "Kuhns succes skyldtes til dels hans overholdelse af ledelsesprincippet." Han gennemtrængte hele medlemskredsen

med det samme grundlæggende princip, som havde skabt N.S.D.A.P.'s muskuløse, men fleksible organisation: Absolut autoritet over tilhængere; absolut lydighed over for ledere. Denne militære modus operandi var nødvendiggjort af den voldelige modstand, som bundisterne mødte fra militante kommunister og hysteriske jøder. Men Bund var tiltrækkende på grund af mere end sine dramatiske marcher, demonstrationer og gadekampe: "Mange unge mænd i tyverne blev tiltrukket af Bund's broderlige aktiviteter, som omfattede et altomfattende atletisk program. I sommeren 1936 havde Bunds to fodboldhold, Hansa og Hamburg, deltaget i turneringer i staten New York. Der var også konkurrencehold i tennis, hockey, svømning og skiløb. For de ikke-konkurrencemindedede sponsorerede Bund ski-weekender i Catskill Mountains. Hver torsdag aften kl. 21 holdt Bund en "Beer Evening", og for dem, der ikke kunne lide alkohol, en "Coffee Hour". Drikkevarer og sandwich var gratis, der var kortspil til rådighed, og der blev vist gratis film." Der var også meget interessante diaspræsentationer af den nye kunst, musik og arkitektur i Det Tredje Rige.

Det mest attraktive af det hele var måske det halve dusin rummelige campingpladser, som Bund drev i smukke naturomgivelser. De omfattede "Hindenburg" i Wisconsin, nær Grafton; "Deutschenhorst" i Pennsylvania; "Nordland" i New Jersey; "Siegfried" på Long Island, ved Yaphank og "Efdende" i Michigan, i Pontiac. Disse omfattende ejendomme var nationalsocialistisk territorium, hvor arkitekturen i vikingestil, de forskellige uniformer og frem for alt den fælles ånd i et folkeligt fællesskab repræsenterede en hvid mands verden *par excellence*. De mest begejstrede besøgende i Bund-lejrene var helt sikkert de 600 børn, der legede og lærte på "Hindenburg" og "Nordland" fra juni til september 1937. Sikke en "camp-out" de må have haft! Da drenge og piger vendte tilbage til deres almindelige offentlige eller kirkelige skoler om efteråret, var deres første kompositioner, "Hvordan jeg tilbragte min sommerferie", utvivlsomt øjenåbnende læsning for deres lærere! Selv Diamond misunder børnene, at de "ser ud til at have nydt deres sommer", hvilket er mildt sagt.

De smukke og skinnende rene lejre var så populær en succes, at de genererede ekstra indtægter til Bund, som lejede hytter ud året rundt. Resten af indtægterne kom fra kontingenter, bidrag fra tilhængere, salg af blade og reklamer. Blandt de prestigefyldte annoncører i Bunds publikationer var Schlitz Brewing Company, Telefunken Records, Hapag-Lloyd Lines og Hamburg-America Steamship Company. Få måneder efter, at Kuhn blev valgt til leder, var Bund helt selvforsynende økonomisk. "Han pustede nyt liv i det trængte Bund, og han gjorde det uden hjælp fra Tyskland."

Et tilfældigt møde med Føreren

På trods af Kuhns vidunderlige præstationer var Bohle stadig bekymret for, at Bund virkede "for tysk" og lignede, hvor forkert det end var, en undergravende arm af Det Tredje Rige i USA for de fleste amerikanere. Kuhn bekræftede, at Bund, trods al sin ekspansion, var forblevet, hvad det altid havde været, siden *Teutonia-foreningens* tidlige dage - en klub, langt mere broderlig end politisk. Bohle havde dog sine betænkeligheder og nægtede at tillade nogen officiel anerkendelse af Bund, som modtog litteratur fra A.O., men intet andet. Gennem hele sin historie skulle Bund have et køligt og distanceret forhold til Tyskland. Nationalsocialisterne i Tyskland håbede på at fjerne ethvert indtryk af, at de blandede sig i andre landes interne anliggender.

Bohles kontor havde meget klare ideer om A.O. og behovet for at undgå mistænkeliggørelse i udlandet: "Dens mål er at opmuntre tyskere i udlandet til at opretholde en holdning af strengeste respekt for love og skikke i det land, hvor de er gæster, mens de samtidig aldrig glemmer deres hjemland. Den *udenlandske organisation* (A.O.) hjælper alle tyskere i udlandet med at holde kontakten med deres moderland og opretholde dets idealer i deres hverdag." Bohle følte meget stærkt, at Bund, trods al sin amerikanisering, kompromitterede den strenge standard, han satte for A.O. Det udenlandske navn, *Amerikadeutscher Volksbund*, skulle droppes til fordel for noget, der lød mere amerikansk. Med hensyn til ting, der lød uamerikanske, var der intet værre end Kuhns egen tykke bayerske accent. Kunne han ikke finde en anden, der talte amerikansk engelsk?

Men A.O.-chefen blev meget forlegen, hvis ikke chokeret over at se et forsidebillede i *New York Times* af den pinlige Bund-leder i venskabelig samtale med ingen ringere end selveste Adolf Hitler. De fjendtlige (dvs. jødiske) nyhedstjenester udnyttede fotografiets "femte kolonne"-propagandaimplikationer og sendte det rundt i verden som et positivt bevis på et internationalt samarbejde mellem Fritz Kuhn og hans Führer. Bohle, der var ved at gå til af ærgrelse, vidste, at jøderne tjente store mængder politisk hø på dette forfærdelige faux pas, hvilket de også gjorde.

Men det kontroversielle møde var på ingen måde så forbryderisk, som verden blev forledt til at tro. Kuhn var tilfældigvis i Berlin i forbindelse med De Olympiske Lege, hvor han fik lejlighed til at møde Hitler, som mange udenlandske

besøgende, de fleste af dem almindelige mennesker, gjorde på den tid, og som han præsenterede for en illustreret historie om Bund. Føreren takkede ham, de udvekslede nogle høfligheder om München (Kuhns hjemby og Hitlers yndlingsby), og samtalen sluttede efter 15 minutter. Hvor uskyldigt mødet end var, gav det Kuhn en enorm troværdighed tilbage i USA, til Bohles store fortrydelse. Det vakte også opmærksomhed hos flere statslige efterforskere, som gennemgik alle aspekter af Bundisterne og ledte efter den mindste juridiske uregelmæssighed, som de kunne kriminalisere dem med. Som Diamond skriver: "Et problem, der konfronterede McCormack-Dickstein efterforskerne (og) bekymrede embedsmænd i udenrigsministeriet, var, at bundisterne ikke overtrådte nogen eksisterende føderale love. Beskyldningen om uamerikanisme var én ting; at bevise det var en anden. USA's justitsminister Homer Cummings og FBI's direktør J. Edgar Hoover havde foretaget en undersøgelse af Bund's interne anliggender og meddelte den 5. januar 1938, at gruppen ikke overtrådte nogen føderale love." Kuhn mente, at "han var nødt til at arbejde inden for, ikke imod, det amerikanske retssystem."

Rallyet i Madison Square Garden

Til sidst blev Bund betragtet af langt færre mennesker som den undergravende organisation, Bohle frygtede, at de kunne være, især da den folkelige vrede skiftede fra bundisterne til præsident Franklin Roosevelts krigsførelse. Bund blev en af mange patriotiske grupper, som højlydt modsatte sig hans bestræbelser på at inddrage USA i militær aggression mod europæiske racister. Ludlow-resolutionen, som næppe huskes i dag efter 50 års ubarmhjertig propaganda, der fremstiller Hitler som eneansvarlig for Anden Verdenskrig, var en anti-amerikansk plan, som F.D.R. kraftigt promoverede i begyndelsen af 1937 for at reorganisere det føderale retsvæsen, som kunne kræve en "national folkeafstemning om en krigserklæring". Det betød, at retten til at føre krig, som i den amerikanske forfatning er specificeret som Kongressens eksklusive prerogativ, ville blive overladt til avisafstemninger. Med andre ord, hvis nok offentligt hysteri kunne piskes op af journalistiske og statslige demagoger, kunne det amerikanske folk trækkes ind i enhver krig på den tyndeste af undskyldninger af indflydelsesrige interessegrupper med skjulte dagsordener helt deres egne. Da F.D.R. vidste, at Kongressen var stærkt imod hans ønske om at involvere vores land i de udenlandske forviklinger, som George Washington advarede imod, søgte han "bagdøren til krig", som en historiker beskrev det. Ludlow-resolutionen var et gennemskueligt forsøg fra Roosevelts side på at begå forfatningsstridig og uprovokeret aggression mod europæere, som kæmpede for at befri deres befolkninger fra det internationale

plutokrati, som han selv tilhørte.

Amerikanere, der var bange for den løse kanon i Det Hvide Hus, begyndte at tage Kuhns isolationistiske synspunkter mere alvorligt, begyndende med et masse-møde i Reading, Pennsylvania, som tiltrak 15.000 mennesker. Et endnu større møde og Bund's største offentlige triumf fandt sted den 20. februar 1939 i New York City. Madison Square Garden, der var udsmykket med kolossale hagekorsbannere og hængt op med Bund-slogans, var fyldt til bristepunktet med billetbetalere fra hele staten. De jublede vildt, da de kombinerede brassbands fra flere regionale hovedkvarterer slog Horst Wessel-sangen an, den nationalsocialistiske hymne. Mens musik og klapsalver fyldte den store sal, marcherede ikke mindre end 3.000 uniformerede O.D.-stormtropper i perfekt formation fra bagsiden af Madison Square Garden til podiet, hvor Fritz Kuhn talte til sine 22.000 tilhørere. Ved siden af ham tårnede den 30 fod høje afbildning af George Washington sig op, hvis fødselsdag de fejrede. Det var et meget aktuelt tema, der kontrasterede vores første præsidents berømte politik om "ingen udenlandske forviklinger" med F.D.R.'s internationale planer om endnu en krig i udlandet.

Bund-lederen advarede om, at Roosevelt-banden, der bestod af jødiske profitmagere, raceløse plutokrater og kommunistiske undergravere, var nødt til at ødelægge Det Tredje Rige, fordi Hitler havde skabt et system, der gjorde det tyske folk økonomisk uafhængigt af udenlandske børsindflydelse. At miste det velstående Tyskland var slemt nok for de internationale pengemænd. Men nationer udenfor var begyndt at se positivt på de samme ideer. Hvis de spredte sig til andre lande, ville jødernes finansielle kvælertag på verden gå tabt. Og disse andre ikke-jødiske stater, der også var plaget af marxistisk uro, blev yderligere tiltrukket af nationalsocialisme og fascisme, de eneste ideologier, der var stærke nok til at udslutte kommunismen. Kuhn advarede profetisk om, at hvis amerikanerne gik ind i en krig mod aksemagterne, ville de måske vinde den militært, men de ville helt sikkert tabe den politisk, fordi alt det onde, som Hitler var ved at rydde op i, ville blive genoplivet og gå tabt for at plage Amerika. Kommunistisk infiltration af den amerikanske regering ville ødelægge vores frihedsrettigheder, marxismen ville gennemtrænge den amerikanske tankegang, og horder af vilde negre, ophidsede og bevæbnede, ville indvarsle bølger af kriminalitet i byerne i et uanet omfang. Ligesom George Washington var faderen til vores konstitutionelle republik, sagde Kuhn, så er Adolf Hitler faderen til vores racemæssige nationalisme. De to udelukker ikke hinanden. Tværtimod supplerer de begge hinanden, som repræsentation af den ariske menneskeheds politiske og racemæssige frihed.

Selv om han talte med en tyk tysk accent, der fik Ernst Bohle til at krympe sig af forlegenhed, blev Bund-lederens ord modtaget med begejstring. For det meste! Hans tale blev af og til afbrudt af kommunistiske hacks, der var sendt ud for at forstyrre mødet. Til stormtroppernes frustration og skuffelse slog medlemmer af folkemængden, der var rasende over disse åbenlyse marxistiske forstyrrelser, hurtigt de røde til blods, før de ængstelige O.D.-mænd kunne lægge hånd på dem. Heldigvis fik de chancen senere på aftenen: "En mand, Isadore Greenbaum, brød igennem rækken af O.D.-mænd, der bevogtede Kuhn, og forsøgte at angribe Bundesleiter. Vagten faldt over Greenbaum og slæbte ham væk fra scenen." De gjorde mere end det. Efter at have slået ham næsten sanseløs, rev de bukserne af ham, selv underbukserne, og kastede ham så i bar røv foran de 22.000 tilskuere, som brød ud i en kakofonisk latter over den afpandede jøde. Greenbaum fik lov til at skynde sig ud af salen med halen mellem benene og ud i New Yorks vinterluft.

"En million medlemmer i 1940!"

Madison Square Garden havde sluttet cirklen fra retssagen om jødehad seks år tidligere. Deres masse møde der repræsenterede højdepunktet af Bund-aktivitet. Blandt de mange bannere med bogstaver, som draperede det enorme auditorium, stod der på et: "En million medlemmer i 1940!" Det mål var måske uden for Fritz Kuhns rækkevidde, men hvor mange tilhængere tiltrak Bund egentlig? Mærkeligt nok er der ingen, der ved det med sikkerhed. Før USA's officielle deltagelse i Anden Verdenskrig blev medlemslisterne angiveligt destrueret af bundisterne selv, fordi de forventede en antinazistisk heksejagt fra den føderale regering. Diamond skriver, at O.D. Stormtroopers repræsenterede en tiendedel af det samlede medlemstal. Hvis det er korrekt, kan vi anslå, at antallet af Bundister i Madison Square Garden tilhørte New England-regionen, med yderligere individer fra andre hovedkvarterer øst for Mississippi-floden. Yderligere 1.500 til 3.000 udgjorde de resterende enheder. Hvis vi tager det lave tal på 4.500 O.D.-mænd, når vi frem til et groft tal på 45.000 Bund-medlemmer. Disse var kortbærende aktivister, hvis minimumspligter omfattede kontingentbetaling, mødedeltagelse og distribution af litteratur.

Ud over medlemmerne var der uregistrerede tilhængere, sympatisører, som bidrog til bevægelsen på forskellige, uregelmæssige måder. Der var sandsynligvis omkring en kvart million af disse personer, da der for hvert medlem var omkring fem tilhængere; selv dette er et konservativt skøn. Hvad angår de mennesker, der er positivt indstillet over for Bund, og som måske har stemt på en Bund-kandidat

ved et valg, hvis de havde haft mulighed for det, kan ingen vide det med sikkerhed. Men der er ingen tvivl om, at flere millioner amerikanere, måske så mange som fem til ti millioner, baseret på de tal, der er citeret ovenfor, ville have afgivet deres stemme til Bund. En så bred støtte og aktivisme i Amerika gør for altid en ende på den beregnede løgn om, at nationalsocialismen aldrig havde nogen folkelig tilslutning her. Men hvad jøderne fortæller offentligheden, og hvad de diskuterer indbyrdes, er to helt forskellige ting.

Mens de skreg gennem deres indfangede nyhedsmedier, at Bund var en uamerikansk "trojansk hest" sendt af Hitler for at overtage USA, vidste de, at dette bedrag hurtigt blev forældet i lyset af Bund's enorme tilhængerskare og den langt større isolationistiske harme over F.D.R.'s krigsførelse. Hollywood og avispropaganda kunne ikke dæmme op for den voksende folkelige modstand mod deres planer. Deres tjenere i F.B.I. og kongressens undersøgelsesudvalg var ude af stand til at lukke Bund på lovlig vis.

Retssag og fængsling

Jøderne, som aldrig har ladet sig afskrække af ikke-jødiske legaliteter, gik uden at tøve videre til det næste skridt mod Bund, nemlig at undergrave det indefra. Ved at arrangere et meget vellykket masse-møde i hjertet af jødernes eget New York, havde Bund-lederen udvist mere chutzpah, end de kunne holde ud. Knap to måneder efter mødet i Madison Square Garden blev han anklaget for falskneri og tyveri af byens statsadvokat, den politisk ambitiøse Thomas Dewey. Dewey håbede at vinde jødisk støtte til sin kommende præsidentkampagne ved at korsfæste deres ærkefjende. Ironisk nok begyndte Kuhns retssag den 9. november, årsdagen for München-putschet, som han havde deltaget i 16 år tidligere. Det skulle igen vise sig at blive en periode med selvopofrelse.

Kuhn var repræsenteret af en dygtig italiensk-amerikansk advokat: "Sabbatinos forsvar var fremragende, og i et stykke tid så det ud til, at Dewey ikke ville vinde sagen. Sabbatinos anklager åd sig ind på anklagerne." De vigtigste anklager mod Kuhn, herunder hans påståede misbrug af de 14.548 dollars fra februar-rallyet, blev afvist. "Til sidst hvilede sagen på påstanden om, at Kuhn ikke havde betalt et advokatsalær på 500 dollars til en advokat, der havde forsvaret seks bundister i sagen mod German-American Settlement League året før." Anklagen var lille, men anklageren "forsøgte at overbevise juryen om, at selvom Kuhn hævdede, at han havde betalt honoraret, havde han i virkeligheden stjålet pengene (sølle 500

dollars?!) og forfalsket beløbet i hovedbogen. Lige til det sidste fastholdt Kuhn sin uskyld."

Hans spartanske livsstil og store opsparing fra årene som en værdsat kemiker fik det formodede tyveri af så lille et beløb til at virke latterligt i forhold til virkeligheden. Desuden var hele Kuhns liv Bund. Han havde ingen interesser uden for det arbejde og kammeratskab, det gav ham, og som Sabbatino påpegede, var der intet i hele mandens liv, der tydede på uærlighed eller upassende, og slet ikke kriminel adfærd. Tværtimod havde han konsekvent ofret sig for sit land under Første Verdenskrig, sat livet på spil under München-kuppet og derefter givet sig selv helt og holdent til sin familie og ikke mindre uforbeholdent til Bund. Hverken han eller hans kone ejede et stort hus, dyre biler, en fed bankkonto eller luksusgenstande af nogen slags. Men dette var trods alt New York City på tærsklen til jødernes længe drømte krig mod Hitler. Så den 5. december blev Fritz Kuhn fundet skyldig og idømt 2,5 til 5 års fængsel i Sing Sing.

Slutningen på Bund

Da japanerne angreb Pearl Harbor, opløste Bund sig frivilligt. Det var den mørkeste tid for de amerikanske nationalsocialister. Ikke alene blev de tvunget til at tie, mens masserne af deres landsmænd glædeligt arbejdede, kæmpede og nogle gange døde for at dræbe deres hvide medborgere i Europa og ødelægge deres kultur fra den gamle verden. De så til, mens alt deres hårde arbejde, drømme, sejre og håb fra de sidste seks år fordampede i krigshysteri. Det værste af det hele var, at bundisterne måtte være vidner til Det Tredje Rigets sammenbrud og verdensjødedommens modbydelige triumf gennem dens legioner af ikke-jødiske duper. Lyset fra en hidtil uset æra af arisk racefællesskab og løftet om en ny hvid civilisation forsvandt. Fra nu af ville Vestens forfald trække det amerikanske samfund ned i indre ødelæggelse af netop de kræfter, som bundisterne havde advaret imod så længe. Det var begyndelsen på verdens undergang, og de vidste det. I et stykke tid var det for meget at tage imod. Overvældet af fortvivlelse tog George Froboese sit eget liv den 16. juni 1942.

Fritz Kuhns triste skæbne

Fritz Kuhn ønskede også at dø. Han sygnede hen i et statsfængsel, glemt af verden udenfor og foragtet af både vagter og indsatte. Selv hans kone, Eisa, og

børnene var væk, repatrierede til Tyskland. Ingen mand var mere alene. Mens han sad i fængsel, blev han frataget sit statsborgerskab, og efter krigen blev han deporteret. Han led af dårligt helbred og blev løsladt i april 1946. Sidste gang, han så sit hjemland, var under Det Tredje Riges storhedstid; nu lå det meste af det stadig i ruiner efter den krig, han forsøgte at forhindre. Da han vendte tilbage til sin fødeby, fandt han arbejde på en lille fabrik som industrikemiker. Men jødernes hævntørst var stadig ikke tilfredsstillet, og han blev arresteret igen efter kun et års frihed af de såkaldte "afnazificerings"-embedsmænd i Bayern på den åbenlyst falske, helt udokumenterede anklage om at have haft tætte bånd til Adolf Hitler, hvilket besættelsesmyndighederne anså for at være et kriminelt forhold.

Kuhn blev fængslet på ubestemt tid af amerikanske efterforskere af krigsforbrydelser i koncentrationslejren Dachau. En ung pige, Hedwig Munz, som arbejdede i det amerikanske luftvåbens anlæg, fik ondt af den syge mand, der var blevet for gammel af pleje og mishandling, og tog ham i hånden gennem lejrens hoveddør. Han udviste gentleman-agtig taknemmelighed over for Hedwig, men virkede ikke desto mindre ligeglad med sin egen uventede befrielse. De hjerteløse embedsmænd gjorde ingen modstand, da han blev fanget igen seks måneder senere, men sendte ham tilbage til det uopvarmede Dachau ved vinterens begyndelse. De løslod ham endelig i 1950 og opfordrede ham til at tage hjem og dø. Ti års fangenskab havde virkelig ødelagt hans tidligere så robuste fysiske tilstand. Femoghalvtreds år gammel døde Fritz Kuhn i sin og sin ideals fødeby, München, den 14. december 1951 til lyden af sin yndlingsjulesang, "Silent Night".

Hans død gik stort set ubemærket hen i den store verden, som havde andre distraktioner på det tidspunkt. Unge amerikanske soldater blev dræbt af ikke-hvide kommunister i Korea, den første af en lang række krige.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

September 1979

Der Kampf geht weiter!

Seitig Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Intensivität von Massenmord, Vertreibung, Verfolgung und Verdrängung haben nicht ausgereicht, das Kern- die genuine Idee unseres hoch geliebten Führers Adolf Hitler zu zerstören.

Alle Nationalsozialisten sind unserer arbeitsfähigen Volk- und Rassenmenschen stehen Schicksal an Kampf um die Erhaltung unserer völkischen Volk.

Die Bewegung ist zwar stiller geworden, aber die Gefahr des hochgradigen Volkstods ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit!

Der vornehmliche Gegner ist aber dabei, das "Völkermord" - gegen alle völkischen Volk- (V) - anzugreifen. Seine Mittel sind Erziehung, Überredung und Kampferziehung.

Oh "legit" oder "illegit", ob im "Waldweg" oder im "Stromweg", ob mit Propagandamittel bewaffnet oder auf einem Kolonnenfeld anzu- sein. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hilf Hitler!
Gottfried Lank

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NS Nyhedsbrev
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (137)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Forreste rapport
Interview med Molly

Tredje del

NSK: Dine aktuelle projekter er tydeligtvis filosofiske og kunstrelaterede.

Beskriv venligst din holdning til sådanne emners betydning for politik.

Molly: Jeg foresøger stadig at opdatere fotografieret, men jeg har mest koncentreret mig om Adolf Hitler og menneskeligheden her (www.nourishingtheancient.com/truth.htm). Jeg er nlet op på 21 sider nu, og jeg har så meget mere at lave. At studere Anden Verdenskrig er et absolut minefelt af information. Man søger oplysninger om én ting og finder to andre ting, som man skal undersøge. Det føles lidt som om man er arkæolog og graver den begravede fortid frem. En fortid, som de helst ikke vil have, at den kommer frem i lyset. Vi kan takke internettet igen for den store strøm af

the **NEW ORDER**

Number 179 (137) Fourth 1979 April 26, 2012 (136)

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countrymen and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or in a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hilf Hitler!
Gottfried Lank

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
Hundredvis af bøger på mange sprog
Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

SS Defender against Bolshevism
by Reichsführer SS Reichlich Rimmer
FOR-DANMARK! MOD BOLSEHEVISM!
Translated from the SS Original

Julius Streicher Der Hitlers Fiktive Buch
The Poisonous Mushroom
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reichlich Rimmer
Hitler in Italy
HITLER in ITALIEN
English / German / French / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / French - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!